

65

Primera edició: maig de 2022

© **dels poemes:** Aina Riera Serra

© **de la presentació:** Marc Almendro i Campillo

© **de la introducció:** Caterina Riba

© **d'aquesta edició:** Ajuntament d'Alella i Editorial Fonoll

EDITORIAL FONOLL

c/ Prat de la Riba, 128, 25430 Juneda

www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:

Núria Garcia Caldés

Disseny gràfic i maquetació:

Francesc Gelonch i Bosch

Impressió:

DC PLUS Serveis Editorials

ISBN: 978-84-125024-6-6

Dipòsit legal: L 331-2022

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic.

Ala taigà

AINA RIERA SERRA

Juneda, 2022

f

FONOLL

El jurat del **24è Premi de Poesia Alella a Maria Oleart** el formaven Caterina Riba, Montserrat Rodés, Silvie Rothkovic (Sílvia Romera) i Mercè Pomer.

24è PREMI ALELLA A MARIA OLEART

Des de l'Ajuntament d'Alella creiem fermament en la cultura com un dels pilars fonamentals de la cohesió social, i alhora la considerem un bé comunitari en totes les seves expressions: la literatura, les arts escèniques, les arts visuals... Fruit de la nostra creença en resulta la consolidació del premi Alella a Maria Oleart. El camí no ha estat gens fàcil, però la persistència i la convicció ens hi han portat.

És un privilegi tenir a les mans l'obra guanyadora. Una vegada més, les escriptores i els escriptors que hi concorren prestigien aquest guardó i situen Alella en un lloc prominent en el mapa literari de la nostra comarca i, per extensió, del nostre país.

Enhorabona, Aina, per aquest magnífic poemari que ens ofereixes. Amb aquestes paraules et faig arribar també el reconeixement de la nostra institució per haver volgut formar part de l'Alella a Maria Oleart.

Marc Almendro i Campillo

Alcalde d'Alella

A LA INTEMPÈRIE

Guardonat amb el premi de poesia Alella a Maria Oleart, *A la taigà* és el segon poemari d'Aina Riera Serra, periodista mallorquina nascuda l'any 1982. El recull evoca la mirada d'Agafia Lykov, una dona que, des de fa més de quaranta anys, viu aïllada entre piles de llenya amuntegada, envoltada per un bosc atapeït de coníferes poblat tan sols per ossos, mosteles, guineus i llops.

Em reconeixereu: soc
la dona que talla els pins i que camina lassa.
Al cap porto un mocador de flors.

El blanc exacerbat dels hiverns de Sibèria obre davant el lector un abisme fulgurant. Agafia encarna un coratge primigeni i genuí que no es vincla sota el pes de la neu. La seva fortalesa es nodreix de les restes del món que fou, de records i remembrances. Viu enmig d'un silenci només torbat pel murmuri dels proverbis i pel cant dels salms, amb els quals convoca un món ja desaparegut, curull de pèrdues i absències.

Ella és l'única supervivent d'una família de vells creients que es va traslladar a la taigà fugint de la corrupció

de costums que percebien en la civilització i de les purgues religioses. A la taigà, el temps transcorre en els estats de la lluna i en el recorregut de l'ombra dels cedres i, avui, tots els seus semblants descansen sota creus de mides diferents.

La seva mare morí l'any de la fam:

Déu
va decidir venir dels llunys
i endur-se-la petita com un encís. El seu didal
marcat
fulgura sempre en les reserves de la lluna greu.
S'ha escolat entre els meus salms, teia d'abril
daurada.
I aquí la reso.
I aquí el meu cant.

De la seva senzillesa n'emana un magnetisme tel·lúric. Una expedició de geòlegs, captivats per la fermesa inalterable d'Agafia («la dona forta» dels proverbis bíblics), la van visitar a la taigà i li van llançar, infructuosament, una xarxa amb la seva visió del món, ben reticulada. Però la taigà és tan densa que fins i tot els llamps tenen dificultats per arribar al sotabosc, i el relleu interior d'Agafia és inaccessible. Ella cultiva patates i hortalisses i muny les cabres tal com el seu pare li ensenyà a fer-ho. I resa.

per creure en l'os
i per la por

i pel fusell
i pel ronsal
el no al fermall
el no a la sal

El silenci blegat del boscatge i l'austeritat de la protagonista es traslladen al poemari, i aleshores s'opera un despullament verbal:

que bé
aquí
sense res

Els versos d'*A la taigà* reposen a la pàgina com pinassa sobre la neu. Es tracta d'un poemari atmosfèric, ple d'espais bromosos, en què es diu però, sobretot, s'intueix. És una invitació a descobrir els secrets que Agafia guarda sota l'escorça. Un viatge a la desposseïció més radical. Un convit a restar a la intempèrie en el qual ens situa tota poesia.

Caterina Riba
Barcelona, febrer de 2022

Ai

taii

La

gá

A la meva àvia, Maria Rosa Benach

Els Lykov era una família russa de vells creients que van romandre més de quaranta-dos anys completament aïllats en una taigà, prop del riu Abakan, a la Sibèria meridional. Desencantats de la tendència europeïsta i laïcista dels últims tsars, entre ells, de Pere el Gran, van fugir als boscos per viure lluny de la civilització i de tot allò que consideraven pecaminós. L'única supervivent d'aquesta família de pare, mare i quatre germans és Agafia Lykov. Actualment té setanta-vuit anys i viu sola en una isba, enmig de la intempèrie i de la neu. Un grup de geòlegs i més d'un curiós fa un temps que hi mantenen contacte i, de tant en tant, la proveeixen de farina, eines i estris d'utilitat. Aquest llibre de poemes beu substancialment de la crònica escrita pel periodista Vasili Peskov, que va poder conviure amb els Lykov en estades consecutives, plasmades amb gran precisió, tendresa i detallisme al seu llibre *Los viejos creyentes*, i també, d'una gran quantitat d'articles i entrevistes que s'han anat publicant.

***Déu era un os que en veure'm
—fusell en mà— va decidir
tornar-se'n als llunys.
Romanen encara les petges.***

Agafia

Cauen les galtes i són flocs de solitud marcida,
els ulls de pinça s'eleven en un somrís.

Sutge entre les ungles i botes rosegades
d'escorça i de cànem.

Al cos, l'abric. Respira, la taigà,
aromes de bedoll i reso. És l'hora.

La posta de l'oració.

Em reconeixereu: soc

la dona que talla els pins i que camina lassa.

Al cap porto un mocador de flors.

Nom

Abans quan tenia un secret el guardava
dins els forats dels arbres.

S'hi quedava quiet i somort.

Només es movien els seus fràgils estómacs
al ritme

d'una respiració aliada.

Era lenta i era constant.

Garant de confidencialitat era l'escorça
i els llavis muts de la dolça resina.

Vaig fer les paus amb els silencis de la neu
i amb els silencis del pare,
que arribaven en forma de cant.

Quin cant! Tot m'encoratjava.

També l'aire fred que com un xaman em recordava
el meu nom

i em deia: *Agafia!*

I em deia: *Vés, corre, a prop de la muntanya
hi trobaràs l'aigua del Yerinat.*

I em deia: *Avui tens cinquanta-nou anys,
l'última edat de la teva mare.*

Jo em dic Agafia, m'ho deia el vent.

I tu, qui ets?

Convivència

Els ocells i la fred són la meva companyia i amb ells faig llar.

És tot el que em demanen quan mouen les ales
en gèlida oscil·lació que gravita.

Que ningú no digui que és poca cosa aquí dalt.

Que ningú no digui que això no és...

Llar no és un conglomerat,

mostrari lacònic de material sense enigma,

les trenta-una aixetes amb aigua al coll i por de sortir-ne.

On és l'escriny on desar la compassió nostra, tan animal?

El recer per a les pells que el càlid cant tot just invoquen.

Finita és l'aventura.

Pèndol encès, sap l'imant que l'estira.

On tornar amb les potes de glaç vestides.

Hi ha una tendresa assequible a la taigà.

Taula

24è Premi Alella a Maria Oleart

9

A la intempèrie

11

25 Agafia

26 Nom

27 Convivència

28 Moi Doma

30 La inscripció

31 Lletra

32 Salm 104

33 L'esquerda

34 Què bé

35 1961

36 Comunió

37 Els geòlegs

38 Rellotges

40 Proverbis

41 La fuga

43 Ora

- 44** Mortalla
45 Pel bé de tots
46 Dejú
47 M'he despertat
48 Vacil·lacions
50 Sepulcre
51 A diferència dels estels
52 Dringa allò prohibit
53 Desencís
55 Boires
56 Remença
57 Però i el dubte
58 Adquirit silenci
59 Tenir-ho tot
60 Vaig deixar la casa

Glossari

63

Agraïments

65

